

Szabálytalan interjú lesz? Talán. Egy levéllel kezdem. Nem töredékes idézettel — szóljon teljes egészében a néző levele, már csak azért is, mivel az én bemutatkozásom is annak az öt szál szegfűnek az átadásával történt, melyeket ákosfalvi rajongói küldtek Bálint Mártának Marosvásárhelyre.

„Drága Mártám, egykori padtársam és barát-ném! — hangzik a levél megszólítása. — Szándékod sikerült! A szerelem gyönyörének és gyötrelmének színpadi megjelenítése a Hozomány nélküli lány Larisszájában fenntartás nélkül sikerült. Szorongva indultunk az előadásra, nem tudva, hogy a kettős szereposztásból ki lép ma este színre. A 12 éves Réka-Boróka lányom abban a reményben indult az előadásra, hogy Téged láthasson. Vágya teljesült, nemcsak neki, nekünk is és a szovátai színházlátogatóknak is.

Igen, Mártám, mindenki örvendett, hogy Téged nézhetett! A szovátai közönség szeret és tisztel! Nevükben írom e pár sort. Kérésünk, az övék és a mienk (családomé és az enyém): ha csak teheted, jöjj és játssz a szovátai „gyatra” kultúrházban. A hiányosságokat pótolja és leledtetni fogja az irántad érzett szeretet, hódolat és csodálat. Egykori padtársad és barátod: Bartha Matta Júlia”.

— Ha panaszsom lehet, saját magammal lehetek elégedetlen. Alaptermészetem, hogy mindig elégedetlen vagyok magammal — mondja a színésznő, aki öt éve csak főszerepeket játszik; aki Huszti Péter, Kálmán György, Sinkovits Imre, Lohinszky Lőránd partnere volt a Naplemente délben című filmben. „A színész a színpadon beszéljen” — vallja, amikor legutóbbi bemutatója előtt Osztrovskij múlt századi történetében „örök emberi szituációt” keres és talál. „S én (Bálint Márta) mit szeretnék mai embertársaimnak üzeni?...”

A totális emberi kiszolgáltatottságnak nem szabad kötelező módon együttjárnia a totális emberi értékvesztéssel — mondja a Hozomány nélküli lányt megelevenítő Bálint Márta, aki szerint: — Larissza az Énekes madár Magdója, a Csenedesek a hajnalok Lizája, s a Dada-alakítás után, nagy szerepeimmé lépett elő.

Az Énekes madár-ban főiskolás korában a

ÖT SZÁL SZEGFŰ A „DADÁNAK”

Bálint Márta színművésznő

vénlány szerepét játszotta el, majd rá tíz évre az érett színésznő „fiatalodott vissza”, ahogyan írták róla: „bumfordi kis töltött galamb kamaszlánnyá lett a Magdó-szerep kedvéért”. Ez idézi fel benne szatmári emlékeit, midőn szinte gátlás-

ként hatott rá saját alkatának a félreismerése:

— Annyi anyát és vénlányt játszottam főiskolás éveimben, hogy nem tudtam elképzelni magam más szerepben. Első fellépésem Szatmáron zenés darabban volt, s én tiltakoztam, hogy nem fogom tudni megcsinálni, arra hivatkoztam, hogy nem tudok igazi „Nő” lenni.

Aki ismeri, ma csak mosolyoghat, hogy mennyire az ellenkezője igaz ennek. — Alkati kérdés — mondja nevetve. — Szerencsére tizenhét év után is Dadát, Larisszát játszhatom. De érzem, hogy időben szerepkört kell váltania a színésznek, ha nem akar optikai csalódást okozni senkinek.

Miután megtudom, hogy Dan Alecsandrescu rendezővel a Vakációsdi című Sebastian-darab Corináját próbálja és Kovács Leventének egy készülő kabaréműsorában énekel, táncol („sok drámai szerep után ez nemcsak lazítás, de színpadi lehetőségeim tágitása is”), meg sem kísérem, hogy lelki-„alkatával” ellenkező nagy, lelkiző vallomásokat csalsak ki belőle, csak annyit szeretnék megtudni: milyen meglepetéseket tartogat, a maga számára is, titokban?

— Boér Ferivel szeretnénk egy kétszemélyes produkcióval kirukkolni a kisteremben. A (lengyel) szerző neve s darabja valóban titok még... Az eltelt másfél évtized után a marosvásárhelyi együttesben elmondhatom, hogy jól érzem magam. Az idén végre Pirandello és Bulgakov is „kortársunk” lesz, s talán egy-két mai hazai szerzőt sem fogunk mellőzni. Nagy szerepálmom egy Csehov-darabban még mindig várat magára.

— Na, és a „kikapcsolódás”, az itthoni „dada-szerep”?

— Van egy öt éves srácom, Gergő, úgyhogy muszáj időt szakítanom erre a „szerepre” is. Rámenős is a srác, sokszor akár egy rendező. Egyszer megkérdezte tőlem: „Fiúkból is lesznek színészek?... És mit kell tenni: hülyéskedni?” Amikor kiszállásra indulok, és neheztel rám, olyankor csak „Márta” vagyok neki, a megszólítás hüvössége mindent kifejez... Tehát itthon is ugyanúgy — elégedetlen vagyok. Néhány nagy alakítás még várat magára a házunk táján is.

L. Cs.